

И той излѣзълъ на полето и изострилъ върховетъ на много, много стрѣли. Слѣдъ туй се покатерилъ на покрива на колибата си и пусналъ една стрѣла въ небето, и когато стрѣлата се забила въ дебелия край на първата, тогава още една върху втората и тѣй натакъ; и всѣки пжтъ Таби улучвалъ. И на края веригата отъ стрѣли станала толкова дълга, че стигнала дори до земята.

Да, и тамъ израсло едно виюще се растение, което се увило около стрѣлитъ въ висинитъ. Тогава Таби се покатерилъ нагоръ по него къмъ небето, за да търси жена си.

И наистина, той я намѣрилъ горъ и нищо не могло да ѝ помогне; тя трѣбвало да трѣгне подиръ мъжа си, но взела съ себе си едно стъкло отъ небесна вода и, освѣнъ своитъ, други двѣ, по-яки, крила. И тя хвърчала близко до мъжа си, който се спущалъ надолу по растението до земята. Но когато Таби стигналъ до къмъ срѣдата, той съгледалъ долу единъ човѣкъ, който копаелъ въ полето; той му извикалъ: „Слушай, човѣче, когато съгледашъ едно виюще се нагоръ растение, остави го, недѣй да го изкопавашъ!“

Но, докато той билъ още високо надъ земята, човѣкътъ откъсналъ съ мотиката растението, безъ да го съгледа. И Таби падналъ на земята съвсѣмъ мъртавъ. Но крилатата жена долетѣла веднага при него, попърскала го

съ небесната вода и той отворилъ очи и се изправилъ пакъ здравъ и бодръ.

Тогазъ крилатата жена мурекла: „Обичашъ ли ме?“ и когато той казалъ „да“, тя продължила: „Вижъ, и азъ те обичамъ, и даже горъ на небето не съмъ спокойна безъ тебе. Но не мога да остана при тебе долу на земята, ще умра отъ скръбъ и мъжа за небето. Ако искашъ да живѣемъ заедно, то ти трѣба да живѣешъ съ мене въ небето. О, тамъ е чудно и благословено! Искашъ ли да дойдешъ съ мене?“

„И въ най-ужасната пустиня да би било това“, рекълъ Таби „за менъ ще бжде небе, щомъ съмъ съ тебе. Но какъ ще дойда тамъ горъ?“

И тя му прикрѣпила тогава здраво крилтъ на раменѣтъ, и двамата отхвърчали ржка за ржка на горъ къмъ небето.

[Отъ нѣмски: Г. П.]

Д Ъ Л Ч О

[Отъ Тодоръ Янковъ]

— Има ли писмо отъ татка мамо? бѣше първиятъ въпросъ, който зададе Дѣлчо, щомъ влѣзе въ стаята, идящъ отъ училище и слагайки книгитъ си на масата.

— И днесъ нѣма, синко. Много взе да

ме е грижа... Не зная вече... Ами ти дѣ закъснѣ пакъ? се обади майка му — една срѣдняя възраст жена, на която мъжътъ командуваше полкъ и се намираще на бойното поле.

— Позабавихъ се прѣдъ военното мини-